

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΒΡΑΧΝΑΣ

“Ω υήτε ή γύναια, μήτε ή πείνα — αλλοιμονό μου! —
— Χαρίσματα που μιά φορά από σέ τά πηρα, —
Μήτε τό νυχταπόσοπο—κακή μου μοίρα —
Μέ σέρνει έτσι ένα φάντασμα του δρόμου.

Ταραχιασμένα μάτια μου ζητούν σέ γύρα
Και τάσασχο τό χέρι μου, ποιό είνή τρώμου
Τ’ ανασταλεύου σύγκορμο, μέ τόν καυμό μου
Τόν άλωτο, σου άργοχτυπά στήν έξω θύρα.

“Ελα και τ’ άγοιολάνισμα που ριάζει,
Δέν είναι παρ’ άγέρας και χαλάζι,
“Ω, σήκω κι’ άνοιξε μου, είμαι έκκεννη.

Γιά μιά στιγμή παρατήσα τά καταχθόνια
λημονημένη ή δύστυχη χρονία και χρονία
Νά πέσουμε άλλη μιά φορά στήν ίδια κλίνη
(Από τις «Ωρες») Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΤΟ ΧΕΡΙ

Λάμπεις καθαρίο μέτωπο, και διώχνεις τ’ άγρια σκότη.
Μάγουλα δροσοστάλαγα μοχολοβάτε νιότη,
Στόμα που στάζει κάποτε στό μέλι τό φαριμάκι,
λαχταριστέ χιονόλαιμα, κυματιστό κορμάκι
Κι’ έσεις, μάλλιά, που πιάνετε μέ τά σιγονά πλεμάτια,
Κι’ έσεις που σαίτευετε τά έγχαρδια βάθη, μάτια!

“Ορατα είστε, όλόλαμπρα, με τό δικό μου άστέρι,
Θείε: όμορφές δέν είστε σεις, δέν είστε: είν’ ένα χέρι!
Χέρι που ποτέ ή Προκοπή και ποτ’ ή Έλεημοσύνη
Τόχουν ή μιά για να βοηθάη κι’ ή άλλη για να δινή
Χέρι σα μάγισσας ραβδί, κάθε που γγίξη, άνθίζει,
Και για να κάνη τό καλό, άκόμα κι’ άσημύζει!

“Ο χέρι, του φτωχού χαρά και του σπιτιού καμάρια,
Ατίμητο, παρθενικό, κρυφό μαργαριτάρι,
Μη φύγη από πάνω μου, μη λείψη από μπρός μου,
Κι’ όδηγα τόν άνήξερο στήν ερημία του κόσμου,
“Αστρο στους Μάγους έδειξε τό δρόμο του Μεσσία!
ώ χέρι δείξε μου κι’ έσύ που κρύβεται ή Εδύτεια!

(Από τά «Μάτια της ψυχής μου») Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

Η ΜΟΝΑΧΟΚΟΡΗ

Γιά πέσ μου, κόρη μ’ όμορφη, γιατί έχεις τόσας χάρες;
Μέ τί σε τρέφει ή μάννα σου και τί καλά σου δίνει;
Μη σε ταΐξη ζάχαρι για νάχησ τη γλυκάδα;
Μη σε ποτίξη γάλατα κι’ ασπαρίζεις σάν τό γάλα;
Μη σε κερνή ροδόνερο κι’ άνθίζεις σάν τά ρόδα;
Μη σούζει στρώμα πούπουλο για να γλυκοκοιμάσαι;
Και μόσχο στα προσκέφαλα για να μοσχολογίζεις;
— Μένα ή καλή μαννούλα μου κι’ ή άκριβή μου μάννα
Δέ με ταΐζει ζάχαρι, δέ με ποτίζει γάλα,
Δέ με κερνή ροδόνερο για να πολυμορφοφάνω,
Δέ μούζει στρώμα πούπουλο, προσκέφαλο με μόσχο
Μένα ή καλή μαννούλα μου με χάδια μ’ ανατρέφει
Μέ τά γλυκά της τά φιλιά μου δίνει τη γλυκάδα,
Μέ τη καλή της την ευχή μούζω σάν τό μόσχο,
Μέ την άγάπη τρέφομαι, κι’ άνθίζω κι’ όμορφοφάνω...
Γιατ’ είμαι κόρη μοναχή και κόρη χαϊδεμμένη

(Από τά «Ειδύλλια») Γ. ΛΡΟΪΣΙΝΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟ ΦΑΝΑΡΙ ΤΟΥ ΔΑΣΚΑΛΟΥ

Τό «Μπουκέτο» τιμά διά της έκλεκτής συνεργασίας του και δ
άλλοτε γνωστός δημοσιογράφος και σπινθηροβόλος ‘εϋθυμογράφος
κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ., νομάρχης Βοδενών ήδη. Αί γελ.ιογραφίαι είναι
και επίσης ιδιαιί του.

“Ο κ. Κλεομένης ‘Υπερσυντέλιος διδάσκαλος Οίνεωνος, ήλθεν
κατά τάς ήμέρας αυτάς εις τάς ‘Αθήνας, κληθείς ν’ άποφανθή και
αυτός καινά φροτίση διά της γνώμης του,τά περιπελεγμένα και σκό-
τια ζητήματα, τά όποια άπασχολούν τό κατά τάς ήμέρας ταύτας,
σοφόν συνέδριον, των καλών διδασκά-
λων...

Η πρωτεύουσα του έζαμεν εξαι-
ρετικη έντύπωσι.

Τί σπύτια, τί κόσμος, τί αυτοζί-
νητα! Και ό ‘Υπερσυντέλιος έσκέ-
πτετο:

— Μωρέ αυτοζινητα! ‘Ασφαλώς
θά υπάσχη έλλειψις γαιδάρον δώ
πέρα... Νά εμπόριο να βγάλη κανείς
καλαβο παρα. Νά εισαγάγη από τον
δήμον Οίνεωνος τετραπόδα στη πρωτεύ-
ουσα!... Θα τά προτιμήσουν ασφαλώς
οι ‘Αθηναίοι, μιά και στοιζίζουν φθη-
νότερα από τά αυτοζινητα. Και ή λι-
τρα τους είνε φθηνότερα διάολε ‘Ο
γιάδαρος πίνει νερό δέν πίνει, βενζίνα!

Έντύπωση έζαμεν επίσης στον κ.
‘Υπερσυντέλινο και τά νύχια των άτθί-
δων.

Κάθησε στα ‘Βουστάσια’ να πά-
ρη ένα καφεδικο και τά έχασε βλέπον-
τας γύρω τον ένα σωρό κυρίες με ρο-
δίνους όνυχας από τό μαυκιστό.

Δέν μπορούσε να λύση τό μυστή-
ριον αυτό.

— Κόκκινα νύχια! έμφυθόριζε. Μω-
ρέ γιατί κοκκινίζουν έτσι; ‘Υβόλους
σπάζανε αυταίς ή φαριάνες ή ‘Αθη-
ναίτες;

Μάηκε και στό τραμ της όδοϋ
Σταδίου ό κ. ‘Υπερσυντέλιος.

Κοιμήθηκε στο κάθισμά του και
ξύπνησε στο σύνταγμα κατά τό βραδάκι!

Αυτή ή άγοπορία, τον έζαμε να θυμηθή πάλι τά τετραπόδα
του δήμου Οίνεωνος Ταξείδευε κανείς γρηγορότερα μ’ αυτα παρα
με τά τραμ...

Τέλος ό κ. ‘Υπερσυντέλιος κατέληξε εις τό Συνέδριον, τό όποιον
είχεν άρχισει.

Είς διδάσκαλος περισσότερο εις τάς ‘Αθήνας άφού είπεν όσα
είχε για να ειπή και ήκουσεν όσα πολλίκις είχεν άκούσει, άπερά-
σισε να φύγη εννοίτερον, διότι πριν τελειώση τό Συνέδριον, εί-
χαν τελειώσει τά ‘φωνήματα’, ως άπεκαλούν, εις τους καλους πα-
λαιους καιρούς, οι διδάσκαλοι, τά άργυρά και χάλκινα νομίσματα.
Την όραν όμως όπου έφευγεν, ενεδυμηθή ότι του εχειριάζετο
ένα φανάρι διά να βγάλη τό βράδι από τό σπίτι του και να μη
προσκούρη στο σοτάδι...

Σκολλοί γάρ αι όδοί και χαλεποί οι έξομοί του χωριού!
Μπορούσε να βγήξ νύχτα έξω από τό σπίτι σου και να γρε-
μοστακισής!

‘Υπήρχε βλέπετε και εις τον δήμον Οίνεωνος δήμαρχος δρα-
στηριος και ρεάτης, όπως συμβαίνει
μ’ όλους τους δημαρχους του Κρά-
τους.

‘Αφήνουν τους δρόμους σε έλεεινό
χάλι και οι δημόται σπάζουν τά πό-
δια τον!

Μικρό τό κακό. Τι χορημιεύουν οι
πόδες; ‘Αρκοϋν αι χείρες διά να ψη-
φίξη κανείς και να εκλέγη τους δημο-
τικούς άρχοντας...

Αυστηρός όμως ήτανε άργά. —Τό
τραϊνο έφευγε και αυτός δέν είχε και-
ρόν να τρέξη να όγοράση φανάρι.

Παρεκάλεσε λοιπόν ένα φίλον του,
που τον συνόδευσεν έως τον σταθμό,
να τον κάμη την χάρι να του φωνήση
ένα και να του τό στείλη.

“Ο φίλος τά έχασε
‘Εκείνος εύχαριστός εδέχθηκε.

Την ση-μην όμως που διηγετο τό τραϊνο, ό σεβαστός διδά-
σκαλος:

— ‘Αναμένο, έφώνησε, να μου στείλης τό φανάρι, όσον τό
δυνατόν τάχιστα; ‘Ακουσες; αναμένο!...

Και ό φίλος εκπληκτος:
— Μά δάσκαλέ μου, πώς να τό στείλω αναμένο; Θα σβυστή
στό δρόμο!...

“Αναμένο, έφώνησεν ό κ.
Υπερσυντέλιος.

“Ο φίλος τά έχασε

‘Εκείνος εύχαριστός εδέχθηκε.

Την ση-μην όμως που διηγετο τό τραϊνο, ό σεβαστός διδά-
σκαλος:

— ‘Αναμένο, έφώνησε, να μου στείλης τό φανάρι, όσον τό
δυνατόν τάχιστα; ‘Ακουσες; αναμένο!...

Και ό φίλος εκπληκτος:
— Μά δάσκαλέ μου, πώς να τό στείλω αναμένο; Θα σβυστή
στό δρόμο!...